

LBRIS

We know
books

ANNE JACOBS
FIICELE
DE LA VILA
SECRETELOR

Traducere din limba germană și note
BOGDAN DASCĂLU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Amurgul de la lăsarea serii se așternea cenușiu peste cartierul industrial din Augsburg. Ici și colo, străluceau luminile fabricilor unde se mai lucra în ciuda penuriei de materie primă, în timp ce în alte fabrici lumina nu se mai vedea defel. Mai multe femei și bărbați în vârstă păăseau fabrica de țesături Melzer la sfârșitul schimbului. Oamenii își ridicau gulerele și purtau eșarfe sau șepci pentru a se proteja de ploaia torențială. Apa se prelingea în șuvoaie pe străzile pietruite. Cei care nu mai aveau pantofi buni de pe vremea când era pace și ieșiseră în stradă cu încălțări cu tălpi de lemn își udau acum picioarele.

În vila de cărămidă a familiei de industriași, Paul Melzer stătea la fereastra sufrageriei și privea țintă silueta neagră a orașului, care se confunda din ce în ce mai mult cu amurgul. În cele din urmă, lăsă perdeaua să cadă la loc și scoase un oftat adânc.

– Paul, stai odată jos cu mine și bea ceva! răsună vocea tatălui său.

Whiskyul scoțian era în acele vremuri, din cauza blocadei maritime impuse de blestemații de englezi, o marfă prețioasă. Johann Melzer luă două pahare din vitrină și turnă în ele licoarea parfumată, de culoarea mierii.

Paul aruncă o privire în fugă spre cele două pahare și spre sticla de alături și clătină din cap.

– Mai târziu, tată. Când vom avea un motiv să o facem. Numai să dea Dumnezeu să-l și avem!

De pe coridor se auzeau pași grăbiți și Paul se strădui să ajungă repede la ușă. Era fata în casă, Auguste, mai plinuță ca niciodată și rumenă în obraji, cu boneta ei albă de dantelă ce-i stătea câș pe deasupra frizurii ce se ciufulise între timp. Avea în mână un coș în care se aflau niște cârpe albe mototolite.

– Încă nu?

– Din păcate, nu, domnule Melzer. Va mai dura o vreme.

Făcu o reverență și o luă în fugă spre scara servitorilor pentru a duce rufele jos, în spălătorie.

– Bine, dar durează deja de peste zece ore, Auguste, strigă Paul în urma ei. Să fie, oare, ceva normal? E, oare, într-adevăr totul în regulă cu Marie?

Auguste se opri și-l asigură printr-un zâmbet că fiecare naștere este diferită, o femeie poate să nască în cinci minute, iar alta se chinuie zile de-a rândul.

Paul încuviință din cap întristat. Auguste trebuia să știe, ea însăși era deja mamă a doi copii și numai datorită generozității deosebite a stăpânei sale i se permisesse să rămână în continuare în serviciu.

De la ultimul etaj coborau spre ei strigăte înăbușite de durere. Paul făcu involuntar câțiva pași spre scări, dar apoi se opri neputincios. Mama sa îl scosese cu forța din dormitor atunci când apăruse moașa și chiar și Marie îi ceruse să se ducă jos. Tatăl lui, Johann Melzer, era bolnăvicios de după atacul său cerebral și Paul trebuia să aibă grijă de el. Era un pretext, o știau amândoi, dar Paul nu voise să se certe cu soția lui, cu atât mai puțin acum, în starea ei actuală. Astfel că se conformase în tăcere.

– Ce stai aiurea pe coridor? îl certă tatăl său. Nașterea e o treabă a femeilor. Când va veni momentul, ne vor anunța. Bea acum!

Ascultător, Paul se așeză la masă și dădu peste cap conținutul paharului. Whiskyul îi ardea ca focul în stomac și își dădu seama că nu mai mâncase nimic de la micul-dejun. În jurul orei

opt dimineța, Marie simțise o ușoară durere în spate, încă mai glumiseră atunci despre durerile ei constante ce se iviseră în timpul sarcinii, iar el se dusesse liniștit la fabrică. Cu puțin timp înainte de pauza de prânz, mama sa îl sunase de la vilă pentru a-i spune că Marie era în travaliu și că fusese chemată moașa. Totuși, nu avea de ce să-și facă griji, totul era sub control.

– Când te-a născut maică-ta, în urmă cu douăzeci și șapte de ani, zise Johann Melzer, uitându-se gânditor la paharul său de whisky, eu stăteam în biroul meu de la fabrică, emițând facturi. Pentru că un bărbat are nevoie de o ocupație într-o astfel de situație, altfel e cu totul și cu totul copleșit.

Paul încuviință din cap, dar, în același timp, asculta fiecare sunet ce se auzea din hol, pașii fetei în casă, care tocmai urca, sunetul pendulei, vocea mamei sale care îi spunea lui Else să aducă două cearșafuri curate din spălătorie.

– Ai fost destul de durduliu pe vremea aia, continuă taică-său cu un zâmbet și îi mai turnă în pahar. Alicia s-a chinuit toată noaptea. Nașterea ta mai că a costat-o pe maică-ta viața.

Cuvintele nu reușiră să-i liniștească lui Paul temerile, lucru pe care îl înțelise acum și tatăl său. Nu-ți face griji, femeile pe care le bănuim a fi slabe sunt mult mai tari și mai puternice decât se crede în general. După care luă o înghițitură mare. Și cum rămâne cu cina? mârâi el și apăsa butonul soneriei. E deja trecut de șase, totul o ia razna astăzi?

Abia după ce sună din nou își făcu apariția și Hanna, ajutorul bucătăresei, o făptură brunetă, ușor timidă, care se bucura de protecția specială a lui Marie. Altfel, Alicia Melzer ar fi alunecat-o de mult, pentru că nu se pricepea la muncă și spârgea mai multă veselă decât oricare dintre predecesoarele ei.

– Cina, domnule.

Ea ducea într-un echilibru precar două farfurii cu sendvișuri, pâine din amestec de făină de grâu și de secară, pateu de ficat, brânză topită cu semințe de chimen și castraveciori murați din grădina din spatele bucătăriei, pe care Marie o încropise în toamna precedentă. Carnea, cârnații și grăsimea erau acum

raționalizate și nu mai erau disponibile decât pe cartelă alimentară. Oricine dorea să se delecteze cu bunătăți extravagante sau chiar cu ciocolată trebuia să aibă relații bune și mijloacele necesare. Toți cei din casa familiei Melzer erau loiali împăratului și hotărâți să își îndeplinească datoria patriotică. Aceasta includea și dorința de a suferi lipsuri în aceste vremuri grele.

– Și de ce-a durat atât de mult, Hanna? Ce face bucătăreasa acolo jos?

Hanna puse în grabă farfuriile pe masa pe care se servea mâncarea, însă, în timpul acestei acțiuni, două sendvișuri cu pateu de ficat și un castravete îi alunecară direct pe fața de masă albă. Se folosi de degete pentru a-i pune pe acei dezertori la loc. Paul ridică din sprâncene, scoțând un oftat grăitor – era inutil să o cheme la ordine pe fata asta. Tot ce i se spunea îi intra pe o ureche și îi ieșea pe cealaltă. Humbert, valetul vilei, care își făcuse treaba impecabil și cu dăruire, fusese luat în armată chiar de la începutul războiului. Bietul de el, cu siguranță nu era bun ca soldat.

– E numai vina mea, începui Hanna să boscorodească fără să arate prea multe muștrări de conștiință. Doamna Brunnenmayer pregătise deja farfuriile, eu le-am adus sus împreună cu celelalte feluri cu mâncare și abia atunci mi-am dat seama că erau pentru dumneavoastră.

Se dovedi că bucătăreasa era ocupată cu desăvârșire în a-i aproviziona pe cei ce se aflau la etaj. Mai ales moașa dădea dovadă de un apetit pe cinste și era deja la a treia halbă de bere. Mai mult, doamna Elisabeth von Hagemann și doamna Kitty Bräuer își anunțaseră și ele intenția de a lua și ele masa aici.

Paul așteptă până când Hanna părăsi din nou încăperea, după care scutură supărat din cap. Kitty și Elisabeth, cele două surori ale lui. De parcă nu ar fi fost deja destule femei prin vilă!

– Bucătăreaso! urlă o voce străină de la etaj. O ceașcă de cafea din boabe! Dar să fie făcută din boabe de cafea adevărate, nu din chestia aia care arată ca mazărea!

Acea voce îi aparținea, pesemne, moașei. Paul nici nu apuca-se să o vadă pe femeie. Însă, judecând după voce, trebuia să fie o persoană puternică, foarte hotărâtă.

– E o femeie milităroasă, zise pe un ton disprețuitor tatăl său. Același gen ca asistenta pe care Alicia a angajat-o acum doi ani. Cum o chema? Ottilie. Putea să doboare un regiment întreg de dragoni.

De la intrare se auzi soneria de la ușă. O dată, de două ori, după care se dezlănțui o adevărată furtună. În același timp, se auzea tunetul ciocănelului din fier forjat, care se izbea neîncetat de mica placă de metal din ușă.

– Kitty, spuse Johann Melzer cu un zâmbet. Asta nu poate fi decât Kitty.

– Da, da, vin imediat, strigă Hanna, cu vocea ei ca de clopot ce avu darul să străbată fără nici un efort trei niveluri. Doamne, ce zi mai e și asta! Sfântă Fecioară! O, ce zi de pomină!

Paul sări în picioare ca să alerge până în holul de la intrare. Dacă până de curând i se păruse enervantă vizita lui Kitty, acum era brusc bucuros de venirea ei. Nimic nu e mai epuizant decât statul degeaba și așteptarea. Veselia involburată a lui Kitty avea să-i distragă atenția și să-i țină grijile la distanță.

Îi auzea vocea entuziasmată deja pe scările ce duceau spre holul de la intrare. Kitty, care era căsătorită cu bancherul Alfons Bräuer de un an încheiat pe muchie, era binedispusă și urma să nască și ea, ceea ce nu puteai observa nicicum doar privind-o. Părea la fel de minionă și de subțirică cum fusese dintotdeauna. Doar în clipa în care Paul o privi cu atenție observă mica umflătură ce se iveau de sub rochia ei lejeră.

– Oh, Doamne, Hanna! Cât ești de înceată! Ne lași să stăm afară în ploaie. Poți să mori pe vremea asta umedă și mizerabilă. Of, sărmanii noștri soldați din Franța și Rusia, cum vor îngheța ei de frig! Sper să nu răcească pe acolo. Elisabeth, te imploră să-mi dai jos pălăria aia! Arăți groaznic cu ea, soacra ta nu are pic de gust. Adu-mi niște papuci de casă, Hanna, papucii ăia mici

cu broderie de mătase! A apărut copilul sau încă nu? Nu? Na, slavă Domnului, mi-era teamă că am ratat totul...

Cele două surori veniseră fără șofer, probabil că Elisabeth condusesese mașina, deoarece Kitty nu făcuse nici o încercare de a învăța să conducă. Pe de altă parte, era oricum inutil, deoarece banca Bräuer dispunea de mai multe mașini și de un șofer. În timp ce Kitty își scosese deja haina, pălăria și pantofii, Elisabeth încă stătea în fața oglinzii ovale în stil Empire, examinându-se cu o expresie de durere, și, pe deasupra, și ofensată.

Cu toată imparțialitatea ei, Kitty putea fi uneori destul de insensibilă, se gândi Paul. Cu voce tare strigă însă:

– Cred că pălăria asta îți vine foarte bine, Lisa. Te face...

Nu apucă să continue, deoarece Kitty se agăță de gâtul lui, îl sărută pe ambii obraji și îl numi „sărmanul, dragul ei Paul“.

– Știi cât de îngrozitori pot fi viitorii tați, chicoti ea. Ei bine, ei și-au făcut datoria și acum sunt de prisos. Toate cele ce urmează nu mai sunt treaba lor, ci a noastră, nu-i așa, Lisa? Ce poate să facă un bărbat cu un bebeluș? Poate să-l alăpteze? Poate să-l hrănească? Poate să-l cântărească? Nimic nu poate face el...

– Ar fi bine să te oprești aici, surioară, îi strigă Paul, râzând. Cine să se asigure că mama și copilul au un acoperiș deasupra capului și mai au și ceva de mâncare?

– Păi, făcu ea ridicând din umeri și dezlipindu-se de el pentru a-și încălța papucii delicați pe care Hanna îi pusese pe poadea, drept în fața ei.

– Dar asta nu e mult, Paul. Știi că în Africa există negri care crestează o rană adâncă în piciorul unui viitor tată și presară apoi sare peste ea? Ceea ce mi se pare destul de rezonabil, pentru că bărbații să simtă și ei într-o oarecare măsură durerile nașterii...

– Rezonabil? Asta e curată barbarie!

– Of, cât ești de laș, dragă Paul! chicoti ea. Dar nu-ți face nici un fel de griji, acest obicei nu a devenit încă modă și la noi în țară. Pe unde o fi mama? Sus, cu Marie? Ai chemat-o pe băbăția aia infectă de moașă? Maica staretă? Asta a fost și la prietena

mea Dorothea când a născut. Și imaginează-ți, Paul dragă, persoana asta era beată criță când a ridicat bebelușul. Nu i-a lipsit mult să îl scape...

Paul se sperie dintr-odată. Nu putea decât să spere că mama lui alesese pe cineva care se pricepea să își facă treaba cum se cuvenea. În timp ce încă se gândea la asta, mintea agitată a lui Kitty era deja prinsă de alte lucruri.

– Ești așa bună să vii, în sfârșit, Elisabeth? Doamne, arăți ca un grenadier cu pălăria aia. Așa, de-a dreptul sinistră și decisă să faci orice. Hanna? Pe unde ești? Ai vești de la Humbert? Îi merge bine? Vă trimite multe scrisori? Nu? Of, ce trist! Hai, Elisabeth! Trebuie să ne grăbim să mergem sus la Marie, ce-o să zică de noi dacă suntem prin casă și nu avem grijă de ea...

– Nu știu dacă Marie are timp pentru tine acum... obiectă Paul, dar Kitty porni cu pași ușori pe scări, în ciuda faptului că era însărcinată. Bună ziua, tată, strigă ea pe coridor, apoi era deja cu un etaj mai sus, unde se găseau dormitoarele.

Nici în ruptul capului nu ar fi reușit Paul să ghicească ce se petrecea acolo, dar presupunea că sora lui, Kitty, reușise să ajungă în mijlocul evenimentelor. Ceea ce lui, viitorul tată, i se refuza cu încăpățănare.

– Ce mai face tata? întrebă Elisabeth, care se decisese, în sfârșit, să-și scoată haina și pălăria. Sper că agitația asta nu este prea mult pentru el.

– Cred că va fi bine. Vrei să li te alături doamnelor care se află acolo sus sau vrei să ne ții companie mie și tatei?

– Voi rămâne aici, cu voi. Oricum voiam să discut cu tata.

Paul se simți ușurat că cel puțin Elisabeth rămânea împreună cu ei jos, în sufragerie, chiar dacă Kitty se dusesse să stea în calea moașei. Dumnezeu, numai de s-ar termina odată toată povestea asta! Numai gândul că Marie a lui era nevoită să treacă printr-o durere într-atât de mare era de-a dreptul insuportabil pentru el. Nu era, oare, el însuși de vină? El, cel care făcuse acest copil?

– Ai o mutră de parcă te-ar obliga cineva să înghiți tot soiul de lighioane vii, îi zise Elisabeth zâmbind. Și când te gândești că ar trebui să fii fericit. Vei fi tată, Paul.

– Iar tu vei fi mătușă, Lisa, adăugă el lipsit de orice entuziasm.

În sufragerie, Johann Melzer se întorsese la *Augsburger Neuesten Nachrichten* pentru a studia din nou articolele despre cursul războiului. Dacă ar fi să dai crezare rapoartelor entuziasate, atunci Rusia era ca și învinsă, iar francezii urmau să fie terminați cât de curând. Doar că, între timp, începuse cel de-al treilea an de război, iar Johann Melzer, în ciuda mării sale loialități față de împărat, era și realist și, prin urmare, sceptic. Entuziasmul care îi cuprinsese pe toți la începutul războiului îi dispăruse de mult.

– Tată, doar nu vrei să spui că bei? Își ieși Elisabeth din peni. Știi foarte bine că doctorul Greiner ți-a interzis să te atingi de alcool!

– Prostii! răspunse el supărat.

Toți oamenii care trăiau împreună cu el în acea vilă se împăcaseră de multă vreme cu ideea că el era un pacient încăpățânat și chiar și mama lor încetase să-l mai sâcâie cu tot soiul de reguli și de avertismente. Elisabeth, însă, nu se putea abține de la a-l certa. La urma urmei, cineva trebuia să aibă grijă de sănătatea lui.

– Ce scrie locotenentul despre războiul din vest? se interesă el, probabil pentru a evita alte reproșuri.

Elisabeth era căsătorită de mai bine de un an bun cu maiorul Klaus von Hagemann. Își sărbătoriseră nunta în grabă, la numai câteva zile după izbucnirea războiului, deoarece Klaus von Hagemann luase parte la campania de la Marne cu regimentul său de cavalerie. Marie și Paul, precum și Kitty și bancherul Alfons Bräuer se căsătoriseră și ei, la rândul lor, cândva pe la începutul anului 1915.

– Tocmai ce a sosit chiar azi o misivă de la Klaus, anunță Elisabeth, scoțând din geantă cartea poștală de pe câmpul de luptă. Este staționat împreună cu regimentul său lângă Anvers, dar se pare că în curând li se va ordona să o pornească spre sud. Încotro exact, firește, nu are voie să ne scrie...

– Aha, spre sud, mârâi Johann Melzer. Și ție îți merge în continuare bine?

Elisabeth roși sub privirea atentă a tatălui ei. Soțul ei primise o permisie de câteva zile în luna octombrie a anului trecut și își îndeplinesc cu siguranță îndatoririle conjugale. Cât de mult sperase să rămână, în sfârșit, însărcinată de data aceasta. În zadar. Menstruația îi revenise enervantă, de-a dreptul răutăcioasă și punctuală, însoțită de obișnuitele dureri de cap și de burtă.

– Sunt bine, tată. Mulțumesc pentru întrebare...

Paul își împinse farfuria către ea și o rugă să se servească. El însuși nu putea să înghită nici o îmbucătură.

Elisabeth nu putu rezista pateului gras din ficat. Dumnezeuule, ce comportament și pe Paul! Firește, Marie trecea prin momente delicate acum, dar urma să dea naștere unui copil și Kitty era și ea pe același drum. Doar ei i se refuzase fericirea de a fi mamă, dar ar fi trebuit să se aștepte la asta de la bun început. Kitty era un copil privilegiat, o ființă pe care soarta o iubea, micul elf dulce. Primea pe tavă tot ce își dorea. La propriu. Elisabeth fu nevoită să se adune pentru a nu cădea în autocompătimire. Acum, era hotărâtă să-și îndeplinească măcar într-un alt mod datoria față de împărat și de țara ei.

– Știi, tată, începu ea zâmbind, în timp ce Paul alerga deja din nou afară, pe coridor. Cred că, date fiind poziția noastră socială și spațiul ce ne stă la dispoziție în vilă, nici nu avem prea mult de ales. Klaus mi-a spus cât se poate de clar că nu îți înțelege ezitățile, la urma urmei era datoria noastră față de patrie...

– De fapt, despre ce vorbești? o întrebă Johann Melzer bănuitor. Doar nu despre ideea asta zănică de a înființa un spital

de campanie aici, la noi acasă? Ar fi bine să-ți scoți asta cât mai repede din cap, Elisabeth!

Ea se așteptase la respingere și nu se arătă nicidecum descurajată. Mama îi aprobase deja pe jumătate planul – la urma urmei, doamna von Sontheim înființase și ea un spital de campanie –, iar părinții celei mai bune prietene a ei, Dorothea, pregătiseră una dintre casele lor în acest scop. Doar pentru ofițeri, bineînțeles, nu voiau să găzduiască niște proletari needucați și păduchioși.

– Jos, în hol, ar fi suficient loc pentru cel puțin zece paturi, iar în spălătorie s-ar putea amenaja o sală de operații...

– Nu!

Johann Melzer își întinse mâna după sticla de whisky, din care își mai turnă o înghițitură zdravănă. Apoi explică faptul că la parter, în hol, era un curent de aer constant, ceea ce era extrem de nesănătos pentru bolnavi, în plus, nu era prea multă lumină și, nu în ultimul rând, oricine intra în casă trebuia să treacă pe lângă paturi, deoarece holul era, din păcate, în zona de intrare a vilei.

– Uiți că există o a doua intrare din grădină prin terasă, tată. Iar curentul de aer poate fi remediat cu perdele din țesătură groasă. Nu, cred că holul este foarte potrivit, este spațios, bine aerisit și ușor accesibil din camerele de serviciu...

Johann Melzer își termină băutura și puse apoi paharul gol la loc pe masă, făcând o mișcare bruscă.

– Atât timp cât voi avea ceva de spus aici, în vila asta a noastră, nu vor exista astfel de prostii. Avem destule guri de hrănit și, în plus, mai avem și o grămadă de griji legate de fabrică.

Elisabeth deschise gura pentru a răspunde, dar tatăl i-o luă înainte.

– Nu știu cum îmi voi plăti muncitorii și, în genere, cât timp le mai pot de lucru, spuse el dintr-odată iritat. De la începutul războiului nu mai există bumbac, iar acum lipsește și lâna,

și mașinile mele nu sunt bune pentru filarea firelor din cânepă. Așa că lăsați-mă în pace cu această idee prostească, altfel voi...

De afară, de pe coridor, se auzea mișcare. Răbufnea până la ei vocea emoționată a lui Kitty, mai multe uși se trântiseră la etaj și Else alerga pe coridor cu un coș plin de țesături. Elisabeth fu îngrozită să vadă că așternuturile albe erau pătate cu sânge deschis la culoare.

– Ai o fiică, dragă Paul, strigă Kitty de la etaj. O fiică dulce, micuță. O, Dumnezeuule, e atât de mică, dar are deja brațe mici și mânuțe, chiar și degețele cu unghii mici-mici. Moașa i-a dat-o lui Auguste să îi facă o baie...

Paul urcă scările în fugă pentru a intra, în sfârșit, la Marie, dar Kitty se aruncă în brațele lui la jumătatea drumului și începu să-i plângă pe umăr de fericire.

– Kitty, dă-mi totuși drumul...! strigă el nerăbdător, încercând să se elibereze.

– Da, da, imediat, scânci Kitty, strângându-l cu putere. Așteaptă doar să facă o baie! Atunci o vei primi pe fiica ta în brațe, gata împachetată. Oh, Paul, e atât de adorabilă! Și Marie a fost atât de curajoasă! Eu cu siguranță nu voi fi în stare să o fac, știu deja asta. Voi urla de o să mă audă tot Augsburgul dacă va trebui să suport o asemenea agonie...

În pragul dintre sufragerie și hol, Elisabeth scoase un oftat enervat. Chiar acum se găsise și Marie să nască! Mai avea o mulțime de argumente bune în mânecă, care l-ar fi făcut pe tatăl ei să dea din colț în colț, dar el se ridicase și ieșea, la rândul lui, afară, pe coridor.

– O fată, făcu el nemulțumit. Ei bine, cel mai important lucru este că mama și copilul sunt teferi și sănătoși.

Fu nevoit să se dea laoparte, pentru că Auguste adusese leagănul de lemn, în care fuseseră cândva atât micuțul Paul, cât și cele două surori ale sale. Vechiul obiect provenea din casa familiei Maydorn, ramura pomerană a familiei, și legănase probabil mulți prunci nobili până să le vină Moș Ene pe la gene.

– Marie! strigă Paul în holul ultimului etaj. Marie, dragostea mea. Ești în regulă? Dar lăsați-mă odată s-o văd!

– Spune-i să aștepte! se auzi vocea autoritară a moașei.

– Această persoană este oribilă, zise Kitty indignată. Când o să fie și la mine cazul, nu vreau ca bestia asta să se apropie de mine. Se comportă de parcă ar fi proprietara întregii vile. Închipe-ți, i-a dat ordine chiar și mamei...

Elisabeth se hotărî să părăsească, în sfârșit, împotriva voinței ei sufrageria și să ia parte la ceea ce se întâmpla. La urma urmei, era teribil de curioasă în ce-l privește pe copil. O fetiță! Foarte bine să pățească Marie una ca asta! Ce dezamăgire pe tatăl lor când primise vestea. Sperase la un băiat care să conducă mai târziu fabrica...

De la etaj se auzeau acum șoapte, Paul stătea alături de Kitty pe scări, amândoi părând stânjeniți. „Ce ciudat“, își zise Elisabeth. „Oare să nu se simtă Marie bine? O fi pierdut prea mult sânge? Oare să moară de epuizare?“

Elisabeth simți brusc cum inima îi bătea cu putere în piept și se văzu nevoită să se țină de balustradă în timp ce urca scările. O, Dumnezeu! Ar fi vrut ca Marie să facă puțină febră, dar nu era cazul să se ducă de pe această lume chiar acum!

Se deschise ușa dormitorului și mama ieși. Sărmana, nu mai era în apele ei. Fața îi era roșie, bluza avea pete umede și mâinile îi tremurau în timp ce își dădea după ureche o șuviță de păr ce i se desprinsese din frizură.

– Paul, dragul meu Paul...

– Pentru numele lui Dumnezeu! Mamă! Ce s-a întâmplat?

Se aruncă de-a dreptul asupra ei, iar vocea îl lăsă dintr-odată.

– Este... este de necrezut, zise Alicia Melzer și începu să plângă. Aveți un fiu.

Nimeni nu înțelesese sensul cuvintelor ei – și cel mai puțin dintre toți Elisabeth. Cu o clipă în urmă fusese vorba despre o fiică, acum era dintr-odată un fiu. Să fie moașa beată? Nu mai era capabilă să deosebească un micuț de o micuță?

– Un fiu? se bâlbâi Paul. Deci nu este o fiică, ci un fiu? Și cum se simte Marie?

Alicia fu nevoită să se sprijine de perete, închise ochii pentru o clipă și își puse dosul mâinii pe fruntea ce îi ardea. Zâmbi.

– Soția ta a dat naștere unor gemeni, Paul. O fată și un băiat. Cum se simte Marie? Ce să zic, era foarte bine acum o clipă...

Elisabeth se opri în mijlocul scărilor. Teama i se transformase pe dată într-un val de furie. Gemeni! Incredibil să se întâmple una ca asta! Anumiți oameni pur și simplu nu se mai săturau. Și, în plus, se părea că mai era și sănătoasă. În acea clipă percepu țipetele unui sugar, destul de slabe și de stinse, ca și cum acea creatură micuță ar fi trebuit să se străduiască teribil pentru a scoate respectivele sunete. Inima lui Elisabeth se strânse brusc și fu cuprinsă de un sentiment de nespusă tandrețe. Pesemne cei doi erau de-a dreptul minuscule, pentru că își împărțiseră întregul spațiu din pânțele mamei lor.

În cele din urmă, își făcu apariția moașa, o femeie robustă, cu părul cărunt și cu obrajii brăzdați de niște mici și fine vinișoare roșii. Purta un șorț alb proaspăt apretat, pe care probabil tocmai și-l trăsese peste rochia cea neagră. În brațele ei puternice, pe care și le îndoise din cot, ducea două pachete albe. Nou-născuții fuseseră înfășurați în niște șaluri și numai capetele rozalii fuseseră lăsate afară. Paul își privi copiii cu fruntea încrățită, iar privirea îi arăta neîncredere, fiind de-a dreptul nedumerită.

– Ei... sunt sănătoși, nu-i așa? o întrebă el pe moașă.

– Bineînțeles că sunt sănătoși!

– Vreau doar să spun că... se bâlbâi Paul.

Nu părea să semene chiar cu un tată mândru dacă te uitai cum stătea acolo și cum se holba de-a dreptul la bebelușii care erau cu adevărat mici. Fețele făceau niște grimase, ochii lor nu erau decât niște fante înguste, nasurile, două găuri mici, și numai gurile păreau să fie mari. Unul din ei se smiorcăia, scoțând sunete ciudate, neputincioase.

- Care din ei este băiatul? vru să știe Johann Melzer, care venise și el sus.

- Plângăciosul. Nu e la fel de greu ca sora lui, dar e de pe acum decis să se plângă de condițiile de pe acest pământ.

Moașa rânji - cel puțin părea să fie mulțumită de rezultatul eforturilor ei. Acum, nici nu mai avea nimic împotriva ca Paul să se ducă în mare grabă, ocolind-o, până în dormitor.

- Marie! îl auzi Elisabeth cum striga cu vocea pe jumătate înăbușită. Sărmana și scumpa mea soție! Ce a trebuit tu să înduri! Cum te simți? Sunt minunați, copiii noștri... copiii noștri...

- Îți plac? făcu Marie, chicotind încet. Doi dintr-o lovitură, zi tu dacă nu e o chestie practică.

- Marie... șopti Paul cu o tandrețe copleșitoare.

Elisabeth nu putu înțelege ce băiguia el, dar, oricum, cuvintele sale nici nu erau destinate unor ascultători curioși.

Elisabeth simți un nod în gât, care părea să crească tot mai mult. O, Dumnezeu, cât de emoționant era totul! Și cât de mult își dorea ca și Klaus să-i spună într-o bună zi cuvinte la fel de tandre și de pline de recunoștință. Se duse la mama ei cu intenția de a o îmbrățișa și, dintr-odată, își dădu seama că plângea.

- V-ați gândit deja la un nume pentru cei doi micuți? vru moașa să știe.

- Bineînțeles, răspunse Alicia Melzer mângâindu-i spatele fiicei ei, Elisabeth.

- Fetița se va numi Dorothea, iar băiatul - Leopold.

- Dodo și Leo, strigă Kitty, cuprinsă de entuziasm. Tăticule, tu trebuie să deschizi sticlele de șampanie, eu voi turna în pahare. Oh, de-ar fi aici bunul nostru Humbert! Nimeni nu ar putea să toarne în pahare și să servească la fel de iscusit ca el. Să mergem, să mergem, cei doi dinăuntru au să-și șoptească acum o groază de lucruri...

Se duseră în salonul roșu și trimiseră după Else să le aducă paharele, în timp ce Johann Melzer coborî în pivniță să ia șampania. În această zi fericită, avea voie chiar și personalul să bea

o înghițitură în cinstea nou-născutului urmaș al familiei Melzer; Kitty umplu paharele și Alicia le chemă pe bucătăreasă și pe Hanna să li se alăture; Else duse o tavă până sus, în dormitor, unde le oferi din șampania spumantă mai întâi fericiților părinți și apoi lui Auguste și moașei.

- Ura pentru noii cetățeni ai lumii! strigă Johann Melzer. Fie ca sfinții îngeri ai lui Dumnezeu să vegheze asupra lor, așa cum veghează cu credință și asupra patriei noastre iubite și asupra împăratului nostru...

Băură pentru Dodo și pentru Leo, pentru Marie, tânăra mamă, pentru noii părinți și, firește, pentru împărat. Bucătăreasa Brunnenmayer zise că știa de mult că doamna avea gemeni, pentru că picioarele i se umflaseră, iar Hanna se interesă dacă avea să i se permită să îi plimbe pe copii mai târziu cu căruțul. I se promisese că da, dar numai dacă era însoțită de o bonă, care încă nu fusese angajată.

- Nu am mai fost atât de fericită și de ușurată de mult timp, zise Alicia când familia se regăsi din nou împreună în cercul ei restrâns. Ochii îi străluceau; după toate emoțiile, o jumătate de pahar de șampanie avusese darul să o amețească deja. Am impresia că s-au întors vremurile de demult. Pe când eram amândoi încă tineri, Johann. Iar copiii noștri erau încă mici. Îți mai amintești? Răsetele lor vesele pe hol. Cum se jucau în parc și cum îl duceau pe grădinar în pragul...

Johann Melzer doar sorbise puțin din șampanie. Lăsă paharul din mână pentru a-și îmbrățișa soția, un gest care nu le mai stătea în obicei de multă vreme. Elisabeth își văzu mama închizând ochii cu un zâmbet, lăsându-și obrazul ce-i dogorea pe umărul bărbatului.

- Binecuvântat să fie cel care poate privi înapoi la fericirea trecută! murmură el. Asta e o comoară pe care nimeni nu i-o poate lua.